

Từ trước tới giờ ta thường ngại thái độ “bói lòng tim vết” của người đời và hồ như cứ thấy ai đã động đến nhược điểm của mình thì phản ứng ngay hoặc lảng tránh. Giới sinh viên chúng tôi cũng vậy, bên cạnh những ưu điểm như sự năng động, tự tin, nhiệt tình và đầy bản lĩnh còn có không ít người mắc những “căn bệnh” mà nếu không nêu ra thì thật khó nhận diện...

Lười làm ham ngủ

Ngủ tạo ra năng lượng nhưng ngủ nhiều sẽ... lú! Ngủ nhiều được coi như “hội chứng” thường xuyên của rất nhiều sinh viên. Trong một kỳ túc xá, vào những ngày nghỉ, có khi cả phòng đóng cửa ngủ, phòng này ngủ, phòng bên cạnh cũng... ngủ. Một lần đến thăm cậu em ở KTX một trường đại học nọ, 9 giờ sáng mà không khí vẫn

im lìm như đang độ nghỉ hè. Cậu em tôi giải thích giọng ngái ngủ: Em đã lấy chuông đồng hồ để dậy nhưng khi mở mắt thấy chưa đứa nào dậy nên đành... ngủ tiếp!

Không chỉ ngủ vùi 2 ngày cuối tuần, kịch bản những ngày trong tuần... vẫn vậy. Có sinh viên bỏ học để ngủ bù buổi tối thức khuya quá vì... xem phim. Có sinh viên cố gắng dậy sớm để kịp đến lớp đầu tiết hai. Một anh bạn tôi làm công nhân nhà máy chép miệng: “SV sướng thật, thấy anh em ngủ cả ngày mà vẫn thêm...”.

T. Hiền - sinh viên năm thứ 3 Trường ĐH Ngoại ngữ (ĐHQGHN) được bạn bè cùng phòng đặt cho biệt danh là “công chúa ngủ trong chăn”. Hễ đi học về là Hiền ngủ. “Thà ngủ ngon còn hơn ăn cơm!” - đó là triết lý sống của cô. Ngủ nhiều đến nỗi hai mí mắt Hiền lúc nào cũng híp lại, hai má thì căng tròn trông thật dễ thương. Do ngủ nhiều nên cô chẳng biết gì về tình hình trong KTX, cả chuyện ở lớp và cả cuộc sống nhộn nhịp bên ngoài. Bạn bè ham đi chơi cũng phải chào thua cô nàng hay ngủ như Hiền. Một ngày 24 tiếng đồng hồ mà ngủ hơn một nửa, thậm chí 2/3 số thời gian trên. Đôi mắt lúc nào cũng lim dim, nhìn đời chỉ bằng 3/4 con mắt như vậy thì đáng buồn hay vui?

Thầy giáo dặn khi về nhà phải đọc kỹ giáo trình bài giảng, sinh viên vẫn... ngoan cố không chịu đọc với lý do

TÌM “BỆNH” CỦA SINH VIÊN

không có thời gian và giáo trình khô khan, cứng nhắc. Lớp tổ chức giao lưu đá bóng thông báo các bạn đi cổ vũ. Trận đấu diễn ra với lượng khán giả khiêm tốn, chỉ điểm trên đầu ngón tay. Cứ kêu ca phàn nàn chưa lần nào tham gia phong trào Đoàn, Hội nhưng khi có phong trào nhiều người lại không đi. Vậy thì lỗi do ai?

Tệ hơn, có nhiều bạn nữ sinh viên còn lười cả... đi ăn cơm. Đến bữa nhờ ai mua cơm được thì tốt, không chỉ ăn mì tôm, đỡ mất công đi xuống căng tin. Nhiều sinh viên ở tại bây giờ hề có việc hôm nay là họ có thể để đến tuần sau, tháng sau, thậm chí là năm sau làm cũng được. Hoàn thành được thì tốt, không hoàn thành được thì chặc lưỡi: Kệ, chơi cái đã! Đến lúc "nước sôi lửa bỏng", cuống lên mới sinh ra chuyện học đối phó, thi tiêu cực... Bệnh lười khiến không ít sinh viên mất đi khả năng đề kháng để chống chọi với sức ép của công việc trong thực tế. Họ ngại khó, ngại khổ, ngại va chạm bởi vậy khi ra trường sự khắc nghiệt của công việc làm họ cảm thấy ngột ngạt, thậm chí bỏ lỡ nhiều cơ hội.

Giờ "cao su"

Tiếng chuông vào lớp vang lên lúc 7 giờ thì phải sau đó nhiều sinh viên mới có mặt. Không biết ai chờ ai nhưng thực tế ở một số giảng đường thầy giáo "chờ" sinh viên là chuyện có thật 99,9%. Tại các buổi giao lưu, hội thảo dành cho sinh viên, bao giờ thời gian cũng bị "cao su" từ 30 phút đến 1 tiếng đồng hồ là chuyện bình thường. Hình như cụm từ "thời gian cao su" đã ăn sâu vào tiềm thức của sinh viên nên chẳng ai trách được ai. Không chỉ cao su thời gian từng giờ, sinh viên bây giờ có xu hướng kéo dài thời gian từng ngày, từng tháng. Thời gian nghỉ hè tương đối dài, vậy mà trong những buổi học đầu tháng 9, rất nhiều giảng đường vẫn vắng bóng sinh viên.

Thiếu tự tin

Có ý kiến cho rằng người Việt ít khi chủ động bắt chuyện, không thích trò chuyện với người lạ. Họ sẵn sàng bỏ qua nhiều cơ hội để làm quen, sinh viên cũng vậy. Thiếu tự tin khiến sinh viên không phát huy được sáng tạo

cá nhân. Sẵn sàng đi theo lối mòn có sẵn, nhất là trong học tập. Đó là điều đáng phê phán.

Giảng viên giảng bài, phía dưới sinh viên nói chuyện riêng. Lúc giảng viên dành thời gian cho sinh viên thảo luận, phát biểu ý kiến thì... ngồi im như "ngậm hột thị". Một thực tế là sinh viên năm thứ 3, thứ 4 đại học nhưng vẫn ngại phát biểu ý kiến hoặc trình bày trước đám đông vì thiếu tự tin, thiếu thói quen suy nghĩ, đi học chỉ biết chép chính tả.

Vì thiếu tự tin mà không ít sinh viên ta khi tiếp xúc với khách du lịch nước ngoài bị "cứng lưỡi" không thốt được từ nào tử tế. May ra chỉ bị bỏ vài câu giới thiệu họ tên, quê quán, chỉ đường cho khách tây là cùng. Dẫu rằng thâm niên học ngoại ngữ của các bạn đâu phải tính từng ngày mà phải mất 3 năm, 5 năm, có nơi 7 năm. Lý giải cho sự "không nói được" là vì run quá!

Phong cách thể hệ mới?

Sinh viên có lắm điều hay mà còn nhiều cái dở, cái xấu. Sinh viên nam nghiền game, chơi điện tử, say sưa với ma men suốt ngày đêm. Nhiều sinh viên nữ muốn chúng tỏ bản lĩnh nữ nhi, ta đây là sành điệu, là biết đòi cũng zô, cũng uống, cũng chiến đấu đến "giọt rượu" cuối cùng. Gần đây dư luận phản ánh nhiều tình trạng giới trẻ "chăm chỉ" đi chùa, trong đó có sinh viên. Hành vi đó là tốt, đáng khen ngợi nếu như: Sinh viên ta đừng ăn mặc quá "tươi mắt" làm ảnh hưởng đến chốn linh thiêng nơi cửa Phật.

Sinh viên tiếp thu ngôn ngữ một cách ồ ạt mà thiếu sự chọn lọc. Họ sẵn sàng gọi bố mẹ là ông bà bà ông, ông già bà già, gọi người yêu là lão ấy, gọi thầy giáo là ông... Nói theo ngôn ngữ trẻ hiện nay là "bó tay".

Ai cũng có tật xấu, biết mình có tật xấu là tốt, sửa tật xấu lại càng tốt hơn. Đường như nhiều bạn sinh viên trong chúng ta vẫn sống chung với tật xấu, truyền cho nhau tật xấu mà chưa có ai đi tiên phong trong phong trào chống những tật xấu của mình. Về phần bạn, bạn nghĩ sao?

>> VÍ CẨM

